Surmast.

Wisil: Oh Jesus Kristus tulle sa, n. t. s.

1. Oh kuhho mõtleb innime? Ta ello on kui õiekl, ja siiski on ta kartmatta, ehk kül ta pattust põõrmatta.

2. Kes noor se ütleb: aega weel! Mees lodab omma rommo peäl', ja wannad ikka mõtlewad, weel aasta aega ollewad.

3. Oh ärrá ütle: eks ma nä, et surma käes ma iggapä? Sest siis wast surma mälletad, kui sa sest targemaks ka saad.

4. Siin murretsema peame, et taewas õnsaks saaksime; ja igga tunnike on, teäl, meil õnnistusseks antud weel.

5. Surm wiib meid kohto ette siit; seäl tousewad keik meie süüd; need sallajamad mõtkedke seäl awwalikkuks tehhakse.

6. Et surm nüüd allati so ees, siis ella waimo murre sees, ja katsu omma usko teäl, kas ellew ta ehk surnud weel.

7. Üks palwe ehk üks nutto heäl, siis kui so hing jo kele peäl, ei se te ühhe korraga so süddant puhtaks, pühhaks ka.

8. Ja muud ei maksa loja ees, kui agga õigus süddames, ja usk mis himmud surretab, ja pühhad kombed sünnitab.

9. Ei hing sa pühhaks waewata, ka mitte ilma abbita; sepärrast kanna agga hoolt, siis aitab jummal omma poolt.

10. Se üllem assi ilma peäl, mispärrast olled lodud teäl, mis teeb, et surred õnsaste, se on, et ellad pühhaste.

11. Kes nisuggusels ellusks teäl end ohwrib, kui on aega weel, pääw päwalt parremaks ka saab, se surma hästi mälletab.

12. Kas mälletan ni surma ka? Oh issand jummal hallasta! Mo mele surma tulleta, et õppin sulle ellama.

13. Mind lasse omma süddant ka siin truist läbi katsuda: kas temma sees on armastus, usk, lotus, rahho, kannatus?

14. Lass' mind sult armo palluda, ja pakta wasto woitelda, et, kui surm tulleb minnule, so rahho jääks mo hingele.